

Το θεμέλιο της αγάπης είναι η υποστατική ύπαρξη του Χριστού (Από το βιβλίο “Επιστολές”, του Γέροντος Παΐσιου του Αγιορείτου)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Η αγάπη είναι ανώτερη από κάθε άλλο χάρισμα ή πνευματική εμπειρία. Γι' αυτό και οι χριστιανοί προτρέπονται να επιθυμούν αυτό το χάρισμα περισσότερο από κάθε άλλο:

“Ζηλούτε δε τα χαρίσματα τα κρείτονα, και έτι καθ’ υπερβολήν οδόν υμίν δείκνυμι ... Εάν ταις γλώσσαις των ανθρώπων λαλώ και των αγγέλων, αγάπην δε μη έχω, γέγονα χαλκός ηχών ή κύμβαλον αλαλάζον, και εάν έχω προφητείαν και ειδώ τα μυστήρια πάντα και πάσαν την γνώσιν, και εάν έχω πάσαν την πίστιν, ώστε όρη μεθιστάνειν, αγάπην δε μη έχω, ουδέν είμι ... η αγάπη ουδέποτε εκπίπτει ... νυνί δε μένει πίστις, ελπίς, αγάπη, τα τρία ταύτα μείζων δε τούτων η αγάπη” (Α’ Κορ. ιβ’ 31, ιγ’ 1-13).

Ολόκληρος ο αγώνας του ανθρώπου νοηματοδοτείται όταν αποβλέπει στην επιστροφή του ανθρώπου, στην κοινωνία μετά του Θεού και μετά του πλησίον στη βίωση της μιας ανθρώπινης φύσης. Η κοινωνία αυτή είναι κοινωνία “εν όλη τη καρδιά” και “εν όλη τη ψυχή” και “εν όλη τη διανοία” μετά του Ακτίστου Θεού και εμπειρία τού ότι ο πλησίον δεν αποτελεί κάτι ξένο προς τη δική μας φύση· γι’ αυτό και ο Κύριος υπογραμμίζει: «αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτον” (Ματθ. κβ’ 35-40). [\(περισσότερα...\)](#)